

fremkalde en Nedgang i Indtægter, en Nedgang, der er sikker, thi med Hensyn til Afskrivningen af de gamle Skatter kunne vi tage og føle paa, hvad den medfører, og i det hele ere vi jo alle enige om, at Lovene maa medføre en Nedgang i Statens Indtægter. Om denne Nedgang bliver saaledes, som vi nu tænke os, eller den bliver anderledes, det maa jo først Fremtiden vise. Det er ikke usandsynligt, at de Beregninger, der ere opstillede over, hvad de ny Skatter ville indbringe, ikke ere ganske paalidelige. Det kan være, de ville indbringe mere end forudsat, men det er heller ikke umuligt, at de ville indbringe mindre. I alt Fald er det givet, at det Resultat, vi tilsigte, er, at den samlede Reform skal give en mindre Indtægt i Statskassen end før.

Naar vi saa endvidere gaa til Tiendeloven og se, hvilke Udgifter den vil fremkalde for Staten, naar vi tage alle de andre Sager, som vi alle kende, som ligge i Luften og til Dels paa Tingets Bord, og naar vi endvidere huske, at der hvert Aar følger en Tillægsbevillingslov med Finansloven, at den kommer saa sikkert som noget, og at den kommer med meget store Beløb, Beløb, der sjældent gaa under 1 Million, men meget ofte derover, naar vi siger jeg, staa over for dette, saa ser det trist ud med vor Balance. Jeg er derfor enig med den ærede Ordfører i, at vi skulle lægge os *det* paa Hjerte, som den højtærede Finansminister indskærpede ved 1ste Behandling af Finansloven, at vi nu maatte til at vise Sparsommelighed. Jeg er endvidere enig med den ærede Ordfører i, at i Aar er det ikke lykkedes os at vise denne Sparsommelighed. Det vilde i alt Fald være en underlig Maade at vise den paa, den Maade, hvorpaa vi nu ere komne op med Udgifterne paa Finansloven. Det er selvfølgelig heller ikke saa let at vise Sparsommelighed, som det er at tale om den, og det er navnlig ikke saa populært. Det, at tale om Sparsommelighed er umaadelig populært, men det at vise Sparsommelighed er meget upopulært. Alle de Folk, der have Ønsker i forskellige Retninger, finde, at det er mageløst, naar der tales om Sparsommelighed paa alle de Omraader, de ikke bryde sig om, men de

blive meget oprørte, naar man viser Sparsommelighed paa de Omraader, der berøre dem.

Derfor tror jeg, at der var en Ting, som det var godt, om vi her i Rigsdagen lagde os lidt efter, og det var at tilegne os et Slags Mod, som maaske er noget af det vanskeligste, nemlig Modet til ogsaa en Gang imellem at blive upopulær. Thi hvis vi aldrig faa Mod til at være upopulære, saa faa vi aldrig raadet Bod paa den Elenighed, vi nu ligge i, saa vil det rulle som en Snebold fra Aar til Aar, og Underskuddet vil blive større og større. Der er ikke andet at gøre, end at vi i Stedet for at tale om Sparsommelighed en Gang begynde at vise Sparsommelighed ved at modsætte os en Del af de Ønsker, der komme frem. Jeg tror ogsaa, at Folketinget, naar det vil støtte Ministeriet, hvad jeg finder er rigtigt, vilde gøre klogt i, ikke blot at støtte Ministeriet ved at gaa ind paa alle Ministeriets Forslag, men at det ogsaa vilde gøre klogt i at støtte Ministeriet ved en Gang imellem at modsætte sig Ministeriets Forslag og være mere haardhjertet, end Ministeriet er. Ministeriet kan ikke andet end at maatte fremkomme med en hel Mængde af de Krav, som komme op, og som jo alle i og for sig ere ret vel begrundede. Ministeriet maa bringe dem frem, men vi her i Folketinget ere jo mange om det, og jeg troede, at vi, naar vi sluttede os sammen, havde en bredere Ryg end Ministeriet til at bære noget af Upopulariteten, saaledes at vi lettere end Ministeriet kunde vise en Smule Haardhjertethed over for de mange Krav, der komme frem. Jeg tror i Virkeligheden, at vi paa den Maade vilde støtte Ministeriet ganske godt i mange af de vanskelige Situationer, som Ministeriet kommer i.

Det er jo ikke blot nyttigt, som den ærede Ordfører gjorde, at sammenligne Resultatet af Finanslovbehandlingen med Ministeriets forelagte Forslag, jeg tror ogsaa, at det vil være nyttigt at sammenligne den Finanslov, som nu forhaaentlig bliver den gældende, med den Finanslov, der blev vedtagen i Fjor. Hvis vi anstille en Sammenligning, Ministerium for Ministerium, er Forholdet det, at der ganske vist er en Del Ministerier, hvor Udgiften